

Arrest

nr. 90 004 van 18 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van tweede verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Fars en bezit u de Iraanse nationaliteit. U bent afkomstig uit Teheran. Ongeveer tien jaar geleden werd uw vader terechtgesteld. Uw moeder vertelde u niets over de motieven van de terechtstelling, maar u vermoedt dat politieke motieven aan de basis lagen. Op 05/07/1384 (Perzische kalender, komt overeen met 19/09/2005 in de westerse tijdsrekening) huwde

u tegen de wil van uw familie met M. B. (...), een conservatieve jongeman, die u aan de universiteit leerde kennen. Twee jaar na jullie huwelijk voelde u zich onder druk gezet binnen uw nieuwe schoonfamilie. Uw echtgenoot eiste van u dat u zich volledig bedekte en liet u de woning niet uitkomen. Ook liet hij u een vuurwapen zien dat hij thuis in een brandkast bewaarde. U besloot hieruit dat uw echtgenoot, naast zijn werk als landbouwingenieur voor het familiebedrijf, ook voor het Ettelaat van de Sepah e Pasdaran (Ministerie van Informatie van de Revolutionaire Garde) werkte. U kreeg meer en meer een afkeer van uw echtgenoot. U stelde hem enkele keren voor te scheiden. Uw echtgenoot weigerde. Naar aanleiding van de verkiezingen in Iran kreeg u interesse in de ontwikkelingen van het land. Via uw vriendin Z. W. (...) kreeg u informatie over de Groene Beweging en het partijprogramma van Moussavi. Op 25/03/1388 (15/06/2009) nam u zonder dat uw echtgenoot het wist deel aan een manifestatie naar aanleiding van de frauduleus verlopen verkiezingen. U riep samen met andere aanwezigen slogans en maakte een overwinningsteken met uw handen. Toen u schoten hoorde en merkte dat de manifestatie uit de hand liep, maakte u zich uit de voeten. Op 5/11/1388 (25/01/2010) sprak u stiekem af met uw vriendin Z. (...) om deel te nemen aan de Ashura-manifestatie. In het tumult van de betoging raakte u Z. (...) kwijt. U vluchtte naar een nabijgelegen winkelcentrum waar u ooit werkte. U zag er M. (...), een Afghaanse conciërge, die aan een etalage werkte. Hij stelde u voor in de winkel te schuilen. Een half uur later zagen jullie een jongeman over de omheining van het winkelcentrum springen. Hij was verwond aan zijn been. U maakte kennis met hem en vernam dat hij H. S. (...) (O.V. 6.742.659) heette en deelnemer was aan de manifestatie. Na bijna een uur in de winkel te hebben doorgebracht werd u op een motorfiets van M. (...) bij de ouderlijke woning van H. (...) gebracht. Omdat u H. (...) leuk vond, wisselde u telefoonnummers uit. H. (...) vroeg daarop aan zijn vader om u naar huis te voeren. Na een week sprak u met H. (...) af in een park dichtbij zijn woning. U vertelde er wie u was, dat u echtelijke problemen kende en graag bij uw echtgenoot weg wilde. Na de eerste ontmoeting spraken jullie elkaar nog enkele keren in hetzelfde park. Ongeveer een maand na uw kennismaking met H. (...) onderschepte uw echtgenoot een sms-bericht op uw telefoon. Hij confronteerde u met de inhoud en eiste uitleg. U ontkende in eerste instantie dat het bericht voor u was bestemd. Uiteindelijk besloot u, in de hoop dat uw echtgenoot zich van u zou willen scheiden, alles op te biechten. U werd daarop geslagen en door de scherven van een gebroken servies gesleurd. Ook brak u een tand. U bracht de nacht thuis door en kreeg in de ochtend van uw echtgenoot te horen dat u de woning niet mocht verlaten. Na zijn vertrek pakte u uw hebben en houden en ging naar uw moeder. U vertelde uw moeder dat u geld nodig had voor een vriendin in nood. Daarna belde u H. (...) en vroeg hem naar een afgesproken plaats te komen. U vertelde hem wat u was overkomen. H. (...) bood u aan naar zijn huis te komen. Gedurende één week woonde u bij H. (...) thuis. U besloot uw moeder te bellen. U vernam van haar dat uw echtgenoot bij haar thuis was gekomen om u te zoeken. Hij zou daarbij uw hele familie hebben bedreigd. U vreesde voor uw leven en dat van H. (...). H. (...) besprak de situatie met zijn vader. Er werd besloten dat jullie in een leegstaande woning van een tante van H. (...) zouden verblijven. Een week nadat jullie in de woning van de tante van H. (...) waren ingetrokken vernamen jullie dat mensen in burgerkledij bij de ouders van H. (...) waren langsgesproken en naar H. (...) vroegen. Zijn vader zei daarop dat H. (...) niet was thuisgekomen van een manifestatie. U leefde gedurende zeven maanden binnen en kwam slechts één keer naar buiten om een tandarts te bezoeken. Omdat de hele situatie uitzichtloos was besloot de familie van H. (...) dat het voor jullie beter was het land te verlaten. Via een echtgenoot van een andere tante van H. (...) werden valse reispassen voor jullie opgemaakt. Met die paspoorten reisden jullie met een bus naar Turkije. Na een verblijf van twee maanden bij een smokkelaar in Istanbul werden jullie in een vrachtwagen gezet naar Nederland. Uiteindelijk werden jullie in Antwerpen afgezet. Op 17 december 2010 heeft u een asielaanvraag ingediend. Een maand na jullie aankomst in België zagen jullie vanuit een bus een bijeenkomst van mensen met Iraanse vlaggen. Jullie stapten uit en voegden jullie bij een manifestatie die werd gehouden ten voordele van Moussavi en tegen de mensenrechtenschendingen in Iran. In de zomer van 2011 namen jullie deel aan een manifestatie waarbij een Koerdische man per fiets uit Noorwegen naar Brussel kwam om te protesteren tegen mensenrechtenschendingen in Iran. Uw partner H. (...) las een brief voor op de manifestatie. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw Iraans rijbewijs, foto's van uw huwelijk met M. B. (...) en een DVD met beeldmateriaal van uw huwelijk met M. B. (...) en beeldmateriaal van twee manifestaties in Brussel.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen heeft aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de door u ingeroepen privaatrechtelijke moeilijkheden met uw echtgenoot betreft (problemen binnen uw huwelijk) dient vooreerst te worden gewezen op het feit dat het is opmerkelijk dat u stelt door uw echtgenoot volledig in uw vrijheid te zijn beknot (u mocht niet buitenkomen, u werd gecontroleerd op

uw klederdracht en in uw doen en laten) terwijl u in de mogelijkheid was met de wagen te rijden. Uit uw verklaringen en uit het door u neergelegde rijbewijs blijkt immers dat u tijdens uw huwelijk uw rijbewijs behaalde en dat deze steeds in uw bezit was (CGVS I, p. 10; p. 18).

Wat er ook van zij, u heeft uw huidige burgerlijke staat niet aannemelijk gemaakt. U verklaarde dat u nog steeds met uw echtgenoot in een huwelijksband verenigd bent en legde een DVD en enkele foto's van uw huwelijksfeest neer. Van uw huidige burgerlijke staat verklaarde u geen enkel bewijs te kunnen voorleggen. Uw shenasnameh (identiteitsboekje) waarin tevens de gegevens in verband met uw burgerlijke staat opgenomen worden en uw huwelijksakte zijn immers in het bezit van uw echtgenoot (CGVS I, p. 3; p. 6; p. 18). U stelde daarbij dat u in Iran enkel uw rijbewijs in uw eigen bezit had aangezien u met de wagen van uw echtgenoot reed (CGVS I, p. 18). Deze verklaring mist echter overtuigingskracht: een shenasnameh is een belangrijk identiteitsdocument dat je in Iran voortdurend nodig hebt voor het regelen van administratieve zaken (zie informatie in het administratieve dossier). Eveneens is het merkwaardig dat u evenmin in het bezit bent van uw identiteitskaart (kart-e melli) (CGVS I, p. 9). Bovendien is het merkwaardig dat u in de zeven maanden dat u nog in Teheran verbleef, geen enkele poging heeft ondernomen om een duplicaat van uw shenasnameh te regelen (CGVS II, p. 8). Gezien u geen enkel bewijsstuk van uw huidige burgerlijke staat kon neerleggen, heeft u dan ook niet aannemelijk gemaakt heden nog steeds met uw echtgenoot getrouwd te zijn. Na uw gehoor op het Commissariaat-generaal stuurde u twee brieven op waarmee u wil aantonen dat u uw voormalige universiteit contacteerde om u een kopie van uw shenasnameh te bezorgen. In uw tweede schrijven laat u uitschijnen dat u de persoon die u aanschreef niet heeft kunnen bereiken. Hierbij dient te worden opgemerkt dat een kopie van uw shenasnameh uit uw studietijd geenszins een bewijs kan vormen voor uw huidige burgerlijke staat. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat uit uw verklaringen blijkt dat uw huwelijk in Teheran bij een officieel huwelijksbureau werd geregistreerd (CGVS I, p. 6). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat een bruidspaar in de praktijk steeds naar een openbaar notariaat (mazhar-e ezdevay va talagh) gaat om het huwelijk te registreren. Het notariaat reikt een huwelijkscertificaat uit en schrijft het huwelijk in de shenasnameh in. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van het huwelijkscertificaat steeds een duplicaat kan verkregen worden. Bovendien is het mogelijk om in het bureau Eiarech Ommor Asnad (Bureau of Affairs concerning Documents), de instantie die notarissen aanstelt om huwelijken te registreren en die het overzicht behoudt van de huwelijken die in het publiek notariaat voltrokken worden, een kopie van het huwelijkscertificaat te verkrijgen. Bijgevolg heeft u geen feiten of elementen aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat het voor u onmogelijk zou zijn alsnog uw burgerlijke staat aan te tonen.

Dat u uw huidige burgerlijke staat geenszins aannemelijk gemaakt heeft, blijkt tevens uit het feit dat u niet aannemelijk gemaakt heeft waarom u niet van uw echtgenoot kon/zou kunnen scheiden. U verklaarde dat het weliswaar gebeurde dat u met uw echtgenoot over een mogelijke echtscheiding sprak, maar dat uw echtgenoot niet zou hebben ingestemd met een scheiding (CGVS I, p. 10; p. 17). Verder gaf u aan dat in een geval van scheiding u zwak zou staan tegenover uw schoonfamilie en dat een scheidingsprocedure lang duurde. U zou immers van uw vriendin hebben gehoord dat ze reeds vier jaar lang procedeerde tegen haar verslaafde echtgenoot (CGVS I, p. 17; CGVS II, p. 12). Hoewel uit beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal inderdaad blijkt dat de echtscheidingsregeling voor mannen in Iran gunstiger is dan voor vrouwen, blijkt uit deze informatie tevens dat een vrouw in bepaalde gevallen de scheiding eenzijdig kan aanvragen. Concreet zal een vrouw in een eenzijdige aanvraag tot scheiding aan de rechter moeten bewijzen dat haar echtgenoot niet (meer) in staat is om haar te onderhouden of dat de verderzetting van het huwelijk haar in moeilijkheden zal brengen. Sinds 1982 worden deze moeilijkheden geëxpliciteerd in twaalf gronden die in het huwelijkscontract vermeld staan. Onder meer mishandeling door de echtgenoot wordt vermeld als grond. Uit uw verklaringen blijkt dat u door uw echtgenoot mishandeld werd. Uit de beschikbare informatie blijkt tot slot dat het aantal echtscheidingen in Iran bijzonder hoog ligt en nog steeds stijgt.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat u uw huidige burgerlijke staat geenszins aannemelijk heeft gemaakt. Hoewel er niet meteen getwijfeld wordt aan de geloofwaardigheid van uw moeilijkheden tijdens uw huwelijk, heeft u bijgevolg evenmin aannemelijk gemaakt dat u Iran verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade door uw echtgenoot. Betreffende uw echtgenoot kan overigens nog worden opgemerkt dat zijn door u geschetste banden en/of werkzaamheid met/bij de Iraanse overheid – u beweerde dat uw echtgenoot werkte voor het Ettelaat van de Sepah e Pasdaran (Ministerie van Informatie van de Revolutionaire Garde) (CGVS I, p. 3) – louter hypothetisch zijn. U baseerde uw vermoedens op het enkele feit dat hij vaak van huis weg was zonder iets uit te leggen en dat hij een wapen bezat (CGVS I, p. 3; p. 11-12). Gevraagd bij welke Ettelaat van de Sepah e Pasdaran uw echtgenoot tewerkgesteld was, verklaarde u dat niet te weten. Uiteindelijk verklaarde u dat u officieel niet op de hoogte was van zijn activiteiten bij het Ettelaat. U had hierover dus geen enkele zekerheid (CGVS I, p. 2-3).

Gezien u uw huidige burgerlijke staat niet aannemelijk gemaakt heeft, heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u in Iran voor overspel beschuldigd zou kunnen worden. Dat u dit niet aannemelijk gemaakt heeft, blijkt tevens uit volgende elementen. Zo is het niet aannemelijk dat u in het licht van de mogelijkheid op eerwraak en de strenge straffen die in Iran met betrekking tot overspel kunnen worden uitgesproken (doodstraf), opeens, na een anonieme sms – noch uw naam werd vermeld, noch de naam van de afzender –, uw echtgenoot zou hebben ingelicht van het feit dat u een affaire had, temeer daar uw affaire met H. (...) zich enkel beperkte tot enkele ontmoetingen in het park (CGVS I, p. 9-10; p. 16-17; CGVS II, p. 4). Hoe dan ook is uw vrees vervolgd te worden voor overspel (CGVS II, p. 11-12), louter gebaseerd op vermoedens en wordt die niet ondersteund door objectieve gegevens. Zo verklaarde u dat uw familie slechts eenmaal uw echtgenoot over de vloer kregen met de vraag waar u zich bevond en met de boodschap dat hij een klacht tegen uw familie had ingediend (CGVS II, p. 5). U verklaarde voorts dat er met deze klacht tegen uw familieleden niets gebeurd is omdat er tegen hen geen bewijzen waren. Verder had u geen weet van een officiële klacht tegen u. U wist evenmin met zekerheid of de autoriteiten op zoek waren naar u en er een gerechtelijke procedure tegen u werd gestart in Iran (CGVS II, p. 5-7). Gevraagd of u zich sinds uw aankomst in België informeerde naar de stand van zaken, stelde u enkel uw vriendin B. M. (...) te bellen. Ze zou nieuws van het thuisfront via uw zus Z. (...) vernemen. Hierbij werd u de vraag gesteld of u via facebook iemand in Iran contacteert. U verklaarde daarop aanvankelijk dat u geen facebookaccount had. Toen er u een print van uw facebookaccount tijdens het gehoor getoond werd, reageerde u verward en boos maar zag u zich genoodzaakt te erkennen dat u inderdaad een facebookaccount heeft. U verklaarde dat u klacht wou indienen omdat uw facebookaccount privé is. U vroeg zich af hoe het Commissariaat-generaal daaraan geraakt was (CGVS I, p. 19). U voegde hieraan toe dat u uw paswoord niet meer kende en u bijgevolg niet kon worden gevraagd om uw contacten te tonen. Het verzwijgen van een van uw communicatiemiddelen werpt dan ook ernstige twijfels op betreffende uw bewering dat u geen contacten meer met familieleden met Iran onderhoudt. Dat u niet over bovenstaande informatie betreffende uw huidige juridische situatie in Iran beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij / zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn / haar vluchtrelaas.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw beweerde vluchtaanleiding. Er kan bijgevolg evenmin geloof gehecht worden aan jullie bewering dat de autoriteiten bij de ouders van uw vriend zouden zijn langsgekomen en een huiszoeking organiseerden (CGVS partner, p. 9).

Betreffende uw opmerking te hebben deelgenomen aan twee manifestaties in Teheran, enerzijds omdat u zich niet vrij voelde binnen uw schoonfamilie/uw huwelijk en anderzijds omdat uw vriendin Z. (...) reclame maakte voor Moussavi (CGVS I, p. 5; p. 8; p. 16), dient erop gewezen te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u naar aanleiding van uw deelname als sympathisant van Moussavi door de Iraanse autoriteiten vervolgd werd/wordt. Uit uw verklaringen blijkt dat u nooit problemen had naar aanleiding van één van beide manifestaties waaraan u deelnam (CGVS I, p. 14-15).

Wat betreft de door u aangehaalde achtergrond van uw familie – uw vader zou gearresteerd geweest zijn en hij zou als politiek dissident terechtgesteld geweest zijn – kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat, naast het feit dat u hiervan geen enkel begin van bewijs aandroeg, u weinig tot geen informatie kon geven over de feiten die te maken hadden met de arrestatie en terechtstelling van uw vader. U wist enkel te vertellen dat u vijftien was wanneer u uw ouders over maatschappelijke wantoestanden hoorde praten en dat uw vader regelmatig vrienden op bezoek had waarmee hij dingen besprak in zijn privé-vertrek (CGVS I, p. 3-5). Verder blijkt u niet op de hoogte waarvan uw vader beschuldigd zou zijn geweest en door welke rechtbank hij uiteindelijk werd veroordeeld (CGVS I, p. 4-5). U stelde enkel dat uw moeder u verbood uw vader in de gevangenis te bezoeken en dat ze u nooit wilde vertellen wat voor problemen uw vader eigenlijk had (CGVS I, p. 4). Uw uitleg voor uw beperkte informatie hieromtrent, meer bepaald dat het feit dat uw moeder u nooit sprak over deze zaken, is weinig overtuigend, gezien u voorhiel dat uw familie door deze achtergrond was getekend – u besloot met akkoord van uw echtgenoot zelfs uw schoonouders niet in te lichten over dit feit (CGVS I, p. 6) – en dus redelijkerwijze verwacht kan worden dat u praatte en/of zich enigszins informeerde over de situatie van uw ouders en/of naaste familieleden, temeer daar u de arrestatie van uw vader had meegemaakt als vijftienjarige en bij zijn terechtstelling twintig jaar was. Uiteindelijk gaf u aan dat u eigenlijk niet zeker was of de veroordeling en terechtstelling van uw vader iets met politiek te maken had (CGVS I, p. 5). Bijgevolg blijkt uit geen enkele objectieve aanwijzing dat uw vader omwille van politieke redenen terechtgesteld werd. Hoe dan ook kan de dood van uw vader ongeveer tien jaar geleden bezwaarlijk als uw rechtstreekse vluchtaanleiding beschouwd worden.

Betreffende de activiteiten die u en uw partner H. (...) in België hebben - u toonde hiervan twee opnames op DVD - dient er tot slot nog vastgesteld te worden dat u persoonlijk slechts op één beeldopname te zien bent. Uit de opname is niet duidelijk waarover de manifestatie ging, aangezien op de beelden enkel te zien is hoe materiaal wordt opgeruimd. U stelde dat u en uw partner aan het einde van de manifestatie kwamen en kennismaakten met enkele aanwezigen. De manifestatie zou zijn gehouden tegen de mensenrechtenschendingen in Iran (CGVS I, p. 7). Op de tweede beeldopname is wel uw partner H. (...) te zien, waarbij hij de inhoud van een pamflet voorleest. Noch u, noch uw partner zijn echter ooit lid geweest van een politieke groepering (CGVS I p. 5; p. 7-8; CGVS partner, p. 3-4). Uit niets blijkt dat de Iraanse autoriteiten van deze kleinschalige activiteiten op de hoogte zouden zijn. Deze kleinschalige activiteiten kunnen bijgevolg bezwaarlijk gelijkgesteld worden met feiten die aanleiding geven tot een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw rijbewijs staat enkel uw identiteit en nationaliteit. Deze staan niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de partner van tweede verzoekende partij, zijnde eerste verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij, daar eerste verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar partner. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van eerste verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

"Aan uw bewering te zijn gezocht voor het ontvoeren van een gehuwde vrouw kan bijgevolg evenmin enig geloof worden gehecht (CGVS, p. 9).

Betreffende uw opmerking te hebben deelgenomen aan enkele manifestaties in Teheran, dient erop gewezen te worden dat uit niets blijkt dat u naar aanleiding van uw deelname als sympathisant van Moussavi, door de Iraanse autoriteiten gezocht/vervolgd werd/wordt. U verklaarde immers nooit te zijn aangehouden tijdens deze manifestaties. U verklaarde voorts expliciet dat het allerminst waarschijnlijk was dat de Iraanse overheid achter uw sympathie voor de Groene Beweging zou kunnen komen (CGVS, p. 3; p. 5-6; p. 10; p. 12). Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitsdocumenten bevestigen uw identiteit en nationaliteit. Deze staan niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de inhoud van het verzoekschrift meent de Raad te kunnen afleiden dat verzoekende partijen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes

in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.1. Verzoekende partijen zijn van mening dat de motivering met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus manifest gebrekkig is.

Zij stellen vast dat de commissaris-generaal hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert op grond van het feit dat hij het niet bewezen acht dat tweede verzoekende partij getrouwd is in Iran, aangezien de neergelegde foto's en de DVD niet als voldoende bewijs kunnen worden beschouwd. Zij wensen erop te wijzen dat tweede verzoekende partij een convocatie voor de rechtbank wist te bemachtigen (bijlage 4 bij het verzoekschrift), waarin zij wordt opgeroepen zich voor haar overspel te verantwoorden. Zij leggen uit dat tweede verzoekende partij dit stuk pas zeer recent in haar bezit kon krijgen, reden waarom dit stuk nu pas wordt voorgelegd. Verzoekende partijen benadrukken dat dit document aantoont dat tweede verzoekende partij wel degelijk getrouwd is. Derhalve heeft zij zich schuldig gemaakt aan overspel. Verzoekende partijen stippen ook nog aan dat aan de feiten zoals deze zich voordeden in Iran, niet kan worden getwijfeld, zij gaven immers allebei aan dat zij een relatie hebben en er werden geen tegenstrijdigheden vastgesteld in hun verhaal, hoewel zij apart werden gehoord op het Commissariaat-generaal.

Verder werpen verzoekende partijen op dat volgens het Islamitisch recht, zoals dit thans wordt toegepast door het Iraanse regime, tweede verzoekende partij ter dood kan worden veroordeeld omwille van het plegen van overspel tijdens het huwelijk. Ter staving hiervan brengen verzoekende partijen een document bij, getiteld: *"Iran: Code of Punishment for Adultery in Iran"* (bijlage 3 bij het verzoekschrift). Verzoekende partijen wensen erop te wijzen dat de doodstraf nog steeds wordt uitgevoerd in Iran als straf voor overspel, getuige hiervan de talrijke artikelen die hierover in de nationale en internationale pers zijn verschenen in de afgelopen jaren en maanden. Verzoekende partijen geven desbetreffend twee internetartikelen weer in het verzoekschrift.

Derhalve tonen zij aan dat hun fysieke en psychische integriteit ernstig wordt bedreigd indien zij naar hun thuisland dienen terug te keren, aldus verzoekende partijen.

2.2.2.2. Waar verzoekende partijen erop wijzen dat de commissaris-generaal hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert op grond van het feit dat hij het niet bewezen acht dat tweede verzoekende partij getrouwd is in Iran, aangezien de neergelegde foto's en de DVD niet als voldoende bewijs kunnen worden beschouwd, wenst de Raad te benadrukken dat verwerende partij in haar bestreden beslissing – op basis van informatie waarover zij beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd – een uitgebreid overzicht geeft van de mogelijkheden die tweede verzoekende partij heeft om alsnog haar burgerlijke staat te bewijzen, zoals het bekomen van een duplicaat van haar huwelijkscertificaat, en vaststelt dat tweede verzoekende partij er niet in slaagt om haar huidige burgerlijke staat aan te tonen, eveneens gebaseerd op het gegeven dat tweede verzoekende partij – omwille van verschillende redenen – niet aannemelijk heeft gemaakt waarom zij niet van haar echtgenoot kon/zou kunnen scheiden. Daarenboven wijst de Raad erop dat aan privé-foto's en *idem dito* filmmateriaal geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Verder motiveert verwerende partij dat, gezien tweede verzoekende partij haar huidige burgerlijke staat niet aannemelijk heeft gemaakt, zij evenmin aannemelijk heeft kunnen maken dat zij in Iran van overspel zou worden beschuldigd. Dergelijke vaststelling volgt volgens verwerende partij eveneens uit het feit dat tweede verzoekende partij, in het licht van de mogelijkheid op eerwraak en de strenge straffen die in Iran met betrekking tot overspel kunnen worden uitgesproken waaronder de doodstraf, opeens, na een anonieme sms, waarin noch haar naam noch die van de afzender wordt vermeld, toch haar echtgenoot zou hebben ingelicht van het feit dat zij een affaire had, temeer daar deze affaire zich enkel beperkte tot enkele ontmoetingen in het park. Verwerende partij motiveert in dit verband tevens dat de vrees van tweede verzoekende partij om te worden vervolgd voor overspel louter gebaseerd is op vermoedens, die niet worden ondersteund door objectieve gegevens. Zo verklaarde tweede verzoekende partij dat haar familie slechts eenmaal haar echtgenoot over de vloer kreeg met de vraag waar zij zich bevond en met de boodschap dat hij een klacht tegen haar familie had ingediend. Tweede verzoekende partij verklaarde verder dat er met deze klacht tegen haar familieleden niets gebeurd is omdat er tegen hen geen bewijzen waren en zij stelde dat zij geen weet had van een officiële klacht tegen haar. Zij kon zelfs niet eens met zekerheid zeggen of de autoriteiten op zoek waren naar haar en of er een gerechtelijke procedure tegen haar werd gestart in Iran. In dit verband stelde

verwerende partij nog vast dat tweede verzoekende partij één van haar communicatiemiddelen verzweeg, hetgeen ernstige twijfels met zich meebrengt voor haar bewering dat zij geen contacten meer onderhoudt met familieleden uit Iran. Verwerende partij besloot verder dat het gegeven dat tweede verzoekende partij niet beschikt over informatie met betrekking tot haar juridische situatie in Iran, een houding uitmaakt die niet in overeenstemming te brengen valt met een gegronde vrees voor vervolging of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen voorgaande motivering trachten omver te werpen door alsnog als bijlage 4 bij het verzoekschrift een fotokopie van een convocatie voor te leggen waarin tweede verzoekende partij wordt opgeroepen om zich voor haar overspel te verantwoorden – althans zoals wordt gesteld in het verzoekschrift – door te benadrukken dat aan de feiten zoals deze zich voordeden in Iran niet kan worden getwijfeld omdat zij allebei aangaven dat zij een relatie hebben en omdat er geen tegenstrijdigheden werden vastgesteld in hun verhaal en tenslotte door informatie weer te geven waaruit blijkt dat vrouwen in Iran, en in het bijzonder tweede verzoekende partij, effectief het risico lopen om de doodstraf te krijgen indien zij schuldig worden bevonden aan overspel. Uit de ter terechtzitting neergelegde originele oproepingsbrieven op naam van beide verzoekende partijen, met vertaling, blijkt dat de bijlage 4 bij het verzoekschrift fotokopieën betreffen van deze twee oproepingsbrieven, dit in tegenstelling tot het in het verzoekschrift gestelde. De Raad oordeelt evenwel dat aan deze convocaties geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar uit de eveneens ter terechtzitting neergelegde vertaling blijkt dat deze convocaties naar aanleiding van het *“plegen van een onrechtmatige daad of buitenechtelijke relatie”* werden gedateerd op *“28.01.88”* (Perzische jaartelling) daar waar verzoekende partijen voorhouden elkaar pas voor het eerst te hebben ontmoet op de vijfde van de elfde maand van het Perzische jaar 1388. Het bijbrengen van documenten die chronologisch strijdig zijn aan het voorgehouden asielrelaas verhindert aan dit relaas enig geloof te hechten. Het louter bevestigen van de waarachtigheid van hun verklaringen, zogenaamd omdat zij allebei hebben verklaard dat zij een relatie hebben en dat er geen onderlinge tegenstrijdigheden werden vastgesteld, volstaat vanzelfsprekend niet om de verschillende motieven uit de bestreden beslissingen te weerleggen, waarbij de Raad er nog op wijst dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen, hetgeen *in casu* het geval is, de bovenstaande uiteenzetting in acht genomen.

Tot slot merkt de Raad op dat, waar verzoekende partijen informatie aanbrengen om te staven dat de doodstraf nog steeds wordt uitgevoerd in Iran als straf voor overspel, zulks niet wordt ontkend door verwerende partij, zoals blijkt uit de bestreden beslissingen. Zoals reeds vermeld, hanteert verwerende partij dit gegeven net als argument om te stellen dat het niet aannemelijk is dat tweede verzoekende partij in Iran beschuldigd zou kunnen worden van overspel.

2.2.3. Uit wat voorafgaat, kan worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.4. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.5. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekende partijen de motiveringen van verwerende partij met betrekking tot de deelname aan de manifestaties in Teheran, aangaande de achtergrond van de familie van tweede verzoekende partij en betreffende de activiteiten in België ongemoeid laten waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.6. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT